

Wiskunst (Dirk Huylebrouck)

‘Die wiskonste’ was één van die vele taaleigen woorden die de 16de eeuwse wiskundige Simon Stevin schonk aan de Nederlandse taal. Het betekende letterlijk “de kunst van wat ‘wis’ is”, waarin we het woord ‘wis’ herkennen van de uitdrukking ‘wis en zeker’. Van wiskunde tot kunst, dat is meteen ook rode draad van de voordracht.

Ze begint met enkele onbekende aspecten van wiskundigen van de Lage Landen: Stevin, die Galilei voor was met zijn bollen; Plancius, die ons vele sterrenbeelden schonk; Plateau, die het slimmer-dan-de-bijen zwembad in China inspireerde; en Quetelet, die tien middaglijnen aanlegde in Vlaanderen. Vervolgens belicht ze wiskundigen die naar hier verhuisden: Fransman Carnot, die zijn hoofd verloor in Antwerpen; Duister Weiermann, die grens van de bewijsbaarheid opzoekt; Vladimir Pletser, die gewichtloze wiskunde doet; en Nederlander Marcoen Cabbolet, die asiel zocht voor zijn doctoraat.

De voordracht gaat ook over kunstzinnige wiskundigen: Dürer met zijn ellipsen, die in Vlaanderen rondreisde; Hendrik de Hondt, de eerste correcte wenteltraptekenaar; Jean-Marie Dendoncker, die letterlijk timmert aan de weg van de wiskunde; en Valery Vermeulen, die filmmuziek maakt op maat. Nog kunstzinniger wordt het wanneer Stromae wordt besproken, of de levende wiskunde van Xavier De Clippeleir, de wiskundige poëzie, of de niet-natuurlijke Leonardo-weefsels van Rinus Roelofs.

Het einde respecteert ‘de rebelse wiskundige geest’, met de bespreking van een Fibonaccirij ‘in panne’; de apocalyptische kunst van Arne Quinze; en de foute draaiingen bij Rembrandt, op een Kruibeekse rotonde, of tijdens de Memorial en de Gentse Zesdaagse. Als afsluiters volgen de verboden vrucht van het Lam Gods en misschien de scheve Atomiumbol, indien zich geen juridische complicaties voordoen.